

tager et stort Stykke, giver Honorar derfor og saa lægger det hen med Erklæring om, at det ikke bliver spillet, saa at det kommer til at ligge hen i flere Aar. Jeg kan heller ikke indrømme, at det er god Behandling, naar et Stykke antages i Begyndelsen af December og først kommer til Opførelse i Slutningen af April, fordi en eneste Skuespillerinde bliver syg. Det er muligt, at Theaterchefen har aftalt det med Forfatteren, at det var en Overenskomst, og saa er der Intet at sige, men er det paalagt Forfatteren at vente en 5—6—7 Maaneder med at faae sit Stykke opført, fordi et eneste Medlem af Theaterpersonalet bliver syg, synes jeg dog, at det virkelig er daarligere Biltaa for danske Forfattere.

Formanden: Jeg giver det ærede Medlem for 4de Kreds Ordet, da jeg kan forstaa, at han ønsker at svare paa den ærede sidste Talers Bemærkninger; men jeg stoler paa, at det ærede Medlem vil indskrænke sig saaledes, at vi ikke komme bort fra det, som er den umiddelbare Gjenstand for vore Forhandlinger idag.

Fallesen: Ja, jeg skal udtale mig meget kort. Med Hensyn til Forfatterreglementet af 1856 skal jeg tillade mig at erindre om, at et Stykke, der gik paa det gamle Theater, jeg kan godt nævne det ved Navn, det er jo en ærlig Sag, det var „Vertran de Born“, indbragte Forfatteren 7,639 Kr. 56 D., altsaa ogsaa i det gamle Theater har det nuværende Forfatterreglement indbragt meget betydelige Summer. Naar det ærede Medlem yttrede, at et Stykke havde hvilet paa Grund af en Skuespillerindes Sygdom eller Upasselighed, saa er det ganske rigtigt; men det ærede Medlem maatte kjende mig meget lidt, hvis han ikke troede, at jeg havde gjort mit Mulige i den Henseende; men naar man henvender sig til een to, tre af dem, der kan være Tale om, og de mene, at de ikke tør eller kunne udføre Rollen, fordi de ikke have de Kræfter eller de Midler, som Rollen udfordrer, saa er der virkelig Intet Andet at gjøre end at vente. Jeg har endog gjort Forsøg med en Elev, har søgt at opdrage hende til at overtage Rollen, men ogsaa det er mislykket; der er altsaa i saa Henseende Intet at bebrejde mig. Naar endelig det ærede Medlem omtalte, at et bestemt Arbejde var antaget, saa kommer jeg her til at sige Noget, som jeg maaste ikke gjerne vilde have sagt; men jeg vil ikke have, at man skal sige om mig, at jeg antager et Stykke og lægger det hen. Jeg har antaget et Stykke, om hvilket jeg sagde til Forfatteren: Der er syv unge Personer, unge Riddere, Adelsmænd, Kongesøner, som med de nuværende Kræfter umulig kunne spilles; men det er Synd mod Dem at forkaste Stykket af denne Grund; vil De være glad ved, at jeg antager Stykket og lader være indtil bedre Læber at spille det, saa kan De faae

Antagelseshonorar. Dersom det er en stor Skam, hien, saa høier jeg mig derfor, men det er det Æneste, som er sket i den Sag.

Fallesen: Det var om en Sag, som ligger noget nærmere ved de stillede Vindringsforslag, at jeg vil tillade mig at sige et Par Ord i Anledning af den ærede Kultusministers Ytringer. Jeg skal ikke komme ind paa Theatret, skjøndt jeg ganske vist fristes noget dertil ved det ærede Medlems Ytringer; men det, jeg ønskede at udtale, var, at jeg ikke ganske kan slutte mig til eller kan underskrive den Sætning, som den høfattede Kultusminister fremsatte, at det var af Alle eller almindelig antaget, at Universitetsformuen tilhørte Staten, og at dette var slaet fast saaledes, at derfra maatte man gaa ud. Jeg har nemlig efter den Anledning, der var i sidste Session, gjort mig Umage for igjen at gjenmemgaa, hvad der i saa Henseende er yttret og fremsat i forskjellige Skrifter, ogsaa i Kommissionens Betænkning; men jeg maa tilstaa, at det staar endnu for mig meget tvivlsomt, om det dog ikke er det Rigtigste, som den ærede Kultusminister fremsatte ved Iste Behandling, at det var ved „injuria temporum“ eller paa Dansk: ved en fortsat udøvet Uret, at Universitetsmidlerne vare bleone Universitetet berøvede og indgaaede i Statskassen eller anvendte til andre Formaal efter Statsmagtens Bestemmelse. Det Hovedargument, som der i den Henseende er anført, er jo det, at, da de Midler, der af tidligere Konger bleve henlagte til Universitetet, vare Statsmidler, og da Universitetet var et Statsinstitut, var der intet Retssubjekt, til hvem disse Eiendomsoverdragelser gyldig kunde ske. Dette Sidste forekommer mig nu imidlertid at være mere et Postulat end noget Bevisligt, thi det er jo netop derom, at Spørgsmaalet maa dreie sig, hvorvidt Kongerne ikke dengang konstituerede Universitetet som et særligt Retssubjekt, til hvem Kongerne saa med fuld Eiendomsret overdroge de Gaver, som de til dette skjenkede. Naar man læser Universitetsfundatsen, forekommer det mig, at den gaar ud fra den Betragtning, at det er med fuld Eiendomsret, at disse Midler vare overdragne til Universitetet, og derfor blev der indsat en Profantaler, der skulde vaage over, at disse Universitetsmidler ikke bleve tagne fra det eller brugte til noget Andet. Han skulde være Værge, vistnok ikke blot overfor alle Andre, men ogsaa mod Statsmagten. Jeg tør naturligvis ikke her gaa dybere ind paa denne Sag eller paastaa, at min Mening derom er den rigtige; men jeg vil blot værges mig imod, at det slaas fast, som om det af Alle var antaget, at Universitetets Midler ikke med Urette, men med Statsmagtens fuldkomne Ret vare tagne ind under Statens Formue. Ved at læse den ovennævnte Betænkning, og ved at se paa de Argumenter, som deri ere